

Sygn. akt I CSK 2229/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt II Ca 2541/19,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. K. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, zapadłego w sprawie o podział majątku prowadzonej z udziałem J. K., w części zmieniającej postanowienie Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej na skutek apelacji uczestnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Swe stanowisko skarżąca uzasadniła stwierdzeniem, że Sąd drugiej instancji, za Sądem Rejonowym, nieprawidłowo przyjął, iż środki wystarczające na pokrycie „w całym zakresie” kosztów budowy domu wzniesionego w trakcie trwania małżeństwa skarżącej z J. K., uczestnik ten zgromadził jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada tym wymaganiom. Wywody skarżącej nie zostały powiązane z naruszeniem konkretnego przepisu, lecz przybrały postać opisowej polemiki z ustaleniami, oceną dowodów i wnioskami prawnymi Sądu Okręgowego. Zasadnicza część motywów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera w istocie zastrzeżenia co do tego, czy Sąd drugiej instancji ocenił wiarygodność i moc dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zastrzeżenia te zostały wsparte przytoczeniem racji, które mogły być, w przekonaniu skarżącej, wzięte pod uwagę ze skutkiem odmiennej oceny twierdzeń uczestnika w kwestii samodzielnego zgromadzenia środków pieniężnych potrzebnych do wybudowania domu. Wnioskodawczyni wyraziła także przekonanie, że motywy zaskarżonego postanowienia powinny być szerzej wyjaśniać, iż uczestnik dysponował pełną kwotą na pokrycie kosztów budowy, gdyż „przytoczone dowody i uzasadnienie nie daje jasnej odpowiedzi, jaką fizycznie kwotę posiadał uczestnik łącznie na koncie i w domu” (s. 3 skargi).

Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazuje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, lecz eksponuje występujące, jej zdaniem, niejasności

w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia Sądu Okręgowego. W ten natomiast sposób dąży do podważenia stanowiska prawnego Sądu Okręgowego, pośrednio kwestionując, by „przytoczone dowody” mogły być dla tego Sądu podstawą ustaleń skutkujących niekorzystnym dla wnioskodawczynie rozstrzygnięciem sprawy. Teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oparta jest na własnych ustaleniach skarżącej, w tym założeniach co do alternatywnego, korzystnego dla niej przebiegu zdarzeń. W efekcie zawarta we wniosku argumentacja stanowi przejaw zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, podczas gdy w postępowaniu kasacyjnym ustalenia faktyczne i ocena dowodów Sądu drugiej instancji są dla Sądu Najwyższego wiążące i nie mogą być podważane w skardze (art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

W związku z powyższym należało przyjąć, że wnioskodawczynie nie wykazała, iż wniesiona przez nią skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wywody skarżącej nie noszą bowiem znamion argumentacji jurystycznej i ograniczają się do wyrażenia ogólnego niezadowolenia z rozstrzygnięcia, a ponadto w niedopuszczalny sposób kwestionują poczynione w sprawie ustalenia faktyczne i ocenę dowodów.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach nie rozstrzygnięto, gdyż w odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł wyłącznie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania – całkowicie pomijając etap przedsądu: i w *petitum* pisma, i w jego części merytorycznej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.